

opusdei.org

Homilia del Prelat del 10 d'octubre

Homilia pronunciada per Mons. Xavier Echevarría, Prelat de l'Opus Dei, en l'última missa d'acció de gràcies per la canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer.

27/03/2003

Basílica de Sant Eugeni, Roma, 10-X-2002

Estan a punt de concloure les inoblidables jornades de la canonització de Sant Josepmaria

Escrivà. Dintre d'uns moments, les seves venerades restes mortals seran traslladades novament a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau, després que han estat exposades a la veneració dels fidels durant vuit dies en aquesta Basílica de Sant Eugeni. De seguida començarà la diàspora — ja va començar, per a molts, immediatament després de la canonització—, i tots tornarem als nostres quefers habituals: a la vida ordinària, que és la palestra de la nostra lluita per aconseguir la santedat.

Preguntem-nos: quins propòsits podem treure d'aquests dies transcorreguts a Roma, en els quals hem experimentat la meravella de la universalitat de l'Església, i d'aquesta petita part de l'Església que és l'Opus Dei? Com ha de discórrer la meua vida, d'ara endavant? Què puc dir de part de Sant Josepmaria als qui no han pogut assistir a la canonització,

encara que han estat ben presents espiritualment durant aquests dies?

Si fos jo qui els parlés, els recordaria aquella consideració que ens va oferir l'estimadíssim don Àlvaro fa deu anys, en una de les últimes Misses d'acció de gràcies per la beatificació del nostre Pare.

Comentava llavors, i jo faig meves les seves paraules, que començava «una nova etapa en la vida de l'Opus Dei (...), en la vida de cadascun dels seus membres. Una etapa d'un amor més profund a Déu, d'un esforç apostòlic més constant, d'un servei més generós a l'Església i a tota la humanitat. Una etapa, en definitiva, de fidelitat més plena a l'esperit de santificació enmig del món que el nostre Fundador ens ha deixat en herència» (Homilia en la Missa d'acció de gràcies per la beatificació de Josepmaria Escrivà, 21-V-1992). Dit d'una altra manera: buscar cada dia la conversió personal.

Voldria glossar breument aquests tres punts. Demano al Senyor que els gravi profundament en els nostres cors i ens ajudi a posar-los en pràctica.

Amor més profund a Déu. Durant diversos mesos, com a preparació per aquest esdeveniment, ens hem esforçat per convertir-nos cada jornada. Quantes vegades haurem suplicat aquesta gràcia per la intercessió de Sant Josepmaria Escrivà! Som conscients que el camí de la santedat es troba constel·lat de successives mudances. La conversió, en efecte, no consisteix només a abraçar la vertadera fe, ni a refusar el pecat per donar cabuda a la gràcia. Certament, moure's habitualment en l'amistat de Déu és requisit indispensable per accedir a la seva intimitat. Però això només no basta: es requereix créixer —com va fer el nostre Pare— en aquesta intimitat, identificant-se progressivament amb

Crist, fins que arribi el moment que cadascun de nosaltres pugui exclamar amb Sant Pau: vivo autem, iam non ego, vivit vero in me Christus (Gal 2, 20), no visc jo, sinó que Crist viu en mi, perquè tracto de seguir amb fidelitat, en tot moment, les petjades que el Senyor ha deixat en el seu pas per la terra. «No t'acontentis mai amb allò que ets —et recordo amb paraules de Sant Agustí—, si vols arribar a allò que encara no ets. Perquè allí on et vas considerar satisfet, allí et vas aturar. Si diguessis: "Ja n'hi ha prou!", és que has mort. Creix sempre, progressa sempre, avança sempre» (Sermó 169, 18).

En la peregrinació cap al Cel, resulta imprescindible aquest esforç per avançar cada dia, col·laborant amb l'Esperit Sant en la tasca de la santificació. I això s'aconsegueix a base d'una conversió, i d'una altra, i d'una altra, en punts potser petits,

però concrets i constants, que són com passos de l'ànima en el seu constant apropament a Déu. Resulta per això convenient que, com a fruit d'aquests dies, renovem a fons l'afany de posar en pràctica les ensenyances de qui el Senyor va constituir —en fer-li veure l'Opus Dei— en herald i mestre de la crida universal a la santedat i a l'apostolat en les circumstàncies de la vida ordinària. Demanem a Déu Pare, per la intercessió d'aquest sacerdot sant, com l'Església ens invita a fer en la col·lecta de la Missa, perquè, realitzant fidelment el treball quotidià segons l'Esperit de Crist, siguem configurats al vostre Fill (Missa de Sant Josepmaria, Col·lecta). Us demanem, Senyor, que tots els cristians aprofundim en el sentit de la filiació divina, amb l'ímpetu i l'eficàcia amb què ho va intentar Sant Josepmaria, en resposta fidel als impulsos del Paràclit.

Encara que cadascun de nosaltres és molt poqueta cosa, la nostra esperança apareix segura: Déu Pare està entestat en portar-nos a la perfecció de la caritat, en Crist, per l'Esperit Sant. En efecte, per a ser fills de Déu cal moure's a impuls del seu Esperit. I de fet vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus, que altra vegada us faci témer, sinó un esperit que ens constitueix fills, i ens fa cridar ben alt: Abbà, Pare! L'esperit en persona i el nostre mateix esperit, tots dos alhora, donen testimoniatge que som fills de Déu. Fill; per tant hereus, i hereus de Déu juntament amb Crist; que si amb ell sofrim, amb ell també serem glorificats (Rm 8, 14-17).

El propòsit d'estimar més Déu, d'identificar-vos plenament amb Jesucrist, de correspondre a l'acció de l'Esperit Sant, s'ha de traduir en **un afany apostòlic més constant**, com ens suggereix la litúrgia en

invitar-nos a demanar que, en unió amb la Mare de Déu, Maria Santíssima, servim amb amor ardent a l'obra de la Redempció (Missa de Sant Josepmaria Escrivà, Col·lecta).

Sou a punt de emprendre el retorn als vostres països, a les vostres llars, als vostres treballs. Feu-ho decidits a ser els instruments que el Senyor desitja utilitzar per estendre la seva paraula i la seva gràcia sobre la terra. Feu una ullada al voltant vostre, al cercle professional, social o familiar en què us moveu, i descobrireu tantes persones, filles i fills de Déu!, que no valoren suficientment l'excelsa dignitat a qui les va elevar el Baptisme, ni la gran vocació amb què el Senyor les crida a participar de l seua mateixa Vida. Potser ningú no els ha parlat de Déu, o no els ha comunicat de manera convincent la notícia que estan destinades a la Felicitat amb majúscula, a aquesta felicitat eterna

a la qual aspiren totes les criatures humanes, i que les coses d'aquí baix no poden donar.

Hem de despertar-los del seu sopor, obrir-los els ulls amb l'eloqüència de la nostra vida i l'entusiasme de les nostres paraules, i així conduir-los cap a Jesús. Comptem amb l'ajuda poderosa de la Mare de Déu i de Sant Josep, dels Àngels Custodis, de Sant Josepmaria i de tots els Sants i Santes de Déu. No som millors que ells, però el Senyor, en el seu Amor infinit, ens ha buscat i ens invita a recórrer tots els camins i les cruïlles del món a l'encontre dels nostres germans, els homes i dones que ens envolten.

Es repetirà una vegada més el miracle que ens relata la pàgina de l'Evangelí d'avui, quan els Apòstols, fidels al manament de Crist, recolliren gran quantitat de peixos: tants, que les xarxes es trencaven (Lc 5, 6). Amb paraules del Fundador de

l'Opus Dei, també nosaltres, «recordant la misèria de què estem fets, tenint en compte tants fracassos per la nostra supèrbia; davant la majestat d'aquest Déu, de Crist pescador, hem de confessar el mateix que Sant Pere: Senyor, jo sóc un pobre pecador (cfr. Lc 5, 8). I llavors, ara a tu i a mi, com abans a Simó Pere, Jesucrist ens repetirà allò que ens va suggerir fa tant de temps: des d'ara seràs pescador d'homes (Lc 5, 10), per manament diví, amb missió divina, amb eficàcia divina» (Apunts presos en una meditació, 3-XI-1955).

El nostre esforç per ser sants i fer apostolat té una sola finalitat: la glòria de Déu, la salvació de les ànimes: **un servei més generós a l'Església i a tota la humanitat**, com s'expressava don Àlvaro fa deu anys. Però no oblidem que no sabrem servir els qui ens esperen, si quotidianament no posem aquest afany d'atendre els que conviuen

amb nosaltres. Durant la seva existència terrenal, Sant Josepmaria Escrivà no va tenir altra mira que servir Déu, l'Església, el Romà Pontífex i totes les ànimes. Seguia l'exemple del Mestre, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir, i donar la seva vida en redempció de molts (Mt 20, 28). Aquest sacerdot sant va estimar les ànimes, perquè es va exercitar en una caritat fina amb els qui eren al seu voltant.

Sent servidor de tots, el nostre Pare s'alegrava especialment en el servei filial a l'Església i al Papa. «Penseu sempre —va escriure— que després de Déu i de la nostra Mare la Verge Santíssima, en la jerarquia de l'amor i de l'autoritat, ve el Papa. Per això, moltes vegades dic: gràcies, Déu meu, per l'amor al Papa que has posat en el meu cor» (Carta 9-I-1932, n. 20).

Procurem imitar aquest amor i aquesta veneració al Papa. La seva

dignitat de Vicari del Crist, de dolçe Crist in terra, constitueix un títol més que suficient perquè ens sentim units al Romà Pontífex de tot cor, com a conseqüència d'un veritable i propi deure filial. Però, a més, resulta lògic que desitgem manifestar la nostra gratitud a Joan Pau II, per haver estat l'instrument de Déu per la canonització del nostre Fundador, i que oferim per la seva Persona i les seves intencions una oració intensa, una mortificació generosa, una tasca professional realitzada amb perfecció sobrenatural i humana.

Teniu present al Papa —us ho dic amb el nostre Pare— sobretot «quan la duresa del treball us faci recordar potser que esteu servint, perquè servir per Amor és una cosa deliciosa, que omple de pau l'ànima, encara que no faltin contradiccions» (Carta 31-V-1943, n. 11). Si seguim aquestes recomanacions, recorrerem amb

seguretat i amb alegria el camí de la nostra vocació (Missa de Sant Josepmaria, Oració després de la Comunió).

Confiem aquests propòsits a la Verge Santíssima, Mare de l'Església. Ella, amb la col·laboració del seu Espòs Sant Josep, a qui tant venerem, dels Sants Àngels Custodis, de tots els Sants i, de manera especial, de Sant Josepmaria Escrivà, presentarà aquests desitjos davant la Trinitat Beatíssima, que els acollirà benignament, els confirmarà i ens concedirà la gràcia de complir-los fidelment. Així sigui.

10 d'octubre de 2002